

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Η μένη κυβερνητική βιογραφία του γενναίου Έλληνα πρίγκηπα]

ΟΤΕ ένας έπιλογίας, για να προλάβη έπεισοδία, έπενέθη:

—Δέν παίρνουμε, κύριε Ίλαρχε, στο μεταξύ, καμιά σαφδελίτσα άρμυρή με πιπεράκι, να πιούμε λίγα έκατοστοαράκια για όρεκτικό;

—Έστω! έππε ο Μουρούζης.

‘Αμέσως ο κάπελας έφερε σαφδελίτσες με πιπέρι και ρετσίνα. ‘Ο μεζές αυτός τους άνοιξε περισσότερο την όρεξι. Μά τό γκιουβέτσι άργούσεν ακόμα...

‘Ο Μουρούζης άρχισε να χάνη πειά την ύπομονή του. Καί οι ύπαξιωματικοί δμως άτυπονοούσαν... ‘Η ώρα είχε περάσει πολύ.

Τότε ο Μουρούζης έπλησίασε τόν κάπελα:

—Που έινε αυτός ο φούρνος; τόν ρώτησε. Πρέπει να πάω μόνος μου ως εκεί.

—Θά σάς πάω έγώ, κύριε Ίλαρχε, έππεν ο κάπελας και έβγηκαν έξω, μαζί με τόν Μουρούζη.

Σέ λίγο ήσαν στο φούρνο.

—Ποιάς έινε ο φούρναρης; ρώτησεν ο Μουρούζης.

—Έγώ, έππεν ένας χονδρός ‘Ηπειρώτης. Τί θέλετε;

—Ένα γκιουβέτσι... έππεν ο κάπελας. Τό ξέρετε ποιά έινε;

—Θάσαι σέ λίγο έτοιμο. ‘Έχετε λίγη ύπομονή, άπάντησεν ο χονδρός φούρναρης.

—Τί; ‘Υπομονή; ξεφώνισε ο Μουρούζης.

—Μάλιστα, κύριε.

—Άνοιξε άμέσως τό φούρνο! τόν διάταξεν άσπληρά ο Μουρούζης.

‘Ο φούρναρης τόν εκύτταξε περιεργα.

—Τί θέλετε να κάμετε, καπετάνιε; ρώτησε.

—Αυτό που σου λέω! φώναξεν ο Μουρούζης. Άνοιξε γρήγορα τό φούρνο και θγάλε έξω τά γκιουβέτσια!...

—Όλα να τά θγάλω;

—Όλα! διάταξεν άγρια ο Μουρούζης.

‘Ο φούρναρης σοβήθηκε, άνοιξε τό φούρνο, πήρε τό σουρνόδυλο κι άρχισε να θγάλλη ένα-ένα τά γκιουβέτσια.

‘Ο Μουρούζης διάταξε τόν κάπελα να κυττάξη τά γκιουβέτσια και να του υποδείξη ποιά έινε τό δικό τους.

—Μάλιστα, κύριε Ίλαρχε. Θά σάς τό δείξω... έππεν ο κάπελας.

‘Ένα-ένα τά γκιουβέτσια έβγαίναν τώρα άντιστά-άχνιστά από τό φούρνο. Καί ο Μουρούζης, χωρίς να χάνη καθόλου καιρό, τά άρπασε και τά πετούσεν από τό παράθυρο στο δρόμο!...

—Τί κάνεις εκεί; φώναξεν έντρομος ο φούρναρης και του έπεσε τό σουρνόδυλο από τά χείρα.

—Έσύ να κάνης τη δουλειά σου! τόν διάταξεν ο Μουρούζης.

Βγάλε και τ' άλλα γκιουβέτσια!...

‘Ο φούρναρης σοβήθηκε κι έξακολούθησε να θγάλλη τά γκιουβέτσια, τά όποια ο Μουρούζης πετούσε, τώνά πάνω σ' άλλο, στο δρόμο.

Τέλος θήκαε και τό γκιουβέτσι τής παρέας του Μουρούζη.

—Αυτό έινε; έππεν ο κάπελας.

—Πάρτο! διάταξεν ο Μουρούζης.

Έπειτα γύρισε προς τόν τρομαγμένον φούρναρη και άρχισε να γελά... ‘Ο φούρναρης δμως τά είχε χαμένα πειά και έκκλει γε και ώδύροτο.

—Τί θα γίνει τώρα; μουρούριζε.

—Πώς γκιουβέτσια άπέταξα; τόν ρώτησεν ο Μουρούζης.

—Δέν έβρω... Σέ τί ξέρετε...

—Ναι, καλά, έξω... ‘Επέταξα άκρίως δεκαπέντε. Έινε καλά πληρωμένα πιστω, από πενήντα δραχμές τό ένα...

—Καλό έινε, έππεν ο φούρναρης.

Και όμως ήταν άδύνατον κάθε γκιουβέτσι εκείνη την εποχή να είχε περισσότερο από δέκα δραχμές.

‘Αυτόσο ο Μουρούζης έβγαλε τό πορτοφόλι του και έππε στο φούρναρη:

—Πάρε έφτακόσιες πενήντα δραχμές.

Και ρίχνοντας τα χαρτονομίσματα άπάνω στο τεζάκι του φούρναρη, έγύρισε στην ταβέρνα, γελώντας, για να συνεχισή τό γλέντι του, ενώ ο φούρναρης έκπληκτος ακόμα σταυροκοπιότανε!...

Τό θράδυ αυτό, τό γλέντι έξακολούθησε στην ταβέρνα ως τά ζημερώματα. ‘Αργησε και τό θρυλικό γκιουβέτσι, ήταν και καλή η ρετσίνα. έλέπετε... ‘Όταν, λοιπόν, ήταν ώρα να κλείση τό μαγαζί, ο κάπελας τήκλεισε και ο Μουρούζης με την παρέα του έμειναν μέσα, γλετώντας ως τό πρωί...

Φυσικά τό άλλο πρωί ο Ίλαρχος Μουρούζης άργησε να πάη στην ύπηρεσία του, γιατί σηκώθηκε πολύ άργά. ‘Ο γέρος άτυτουναγματάρξης, που ήταν τότε διοικητής τής Ταξιαρχίας ‘Ιππικού, ήταν πολύ τυπικός και άσπληρος. ‘Επλησίασε λοιπόν τόν Μουρούζη και του έκαμε παρατήρησι:

—Σά; παρακαλώ, κύριε Ίλαρχε, άλλότε να είσθε τακτικός στην ώρα σας, του έππε.

‘Ο Μουρούζης προσεπάθησε να δικαιολογηθί:

—Κύριε διοικητά.

—Παρακαλώ... Παρακαλώ... άπάντησεν εκείνος με έπιβλητικών τόνο και έφυγε, χωρίς να περιμένη άπάντησιν.

Αυτό έππειράξε τό Μουρούζη. Καί ήταν έτοιμος να κάνει έπεισοδία... ‘Έπε τα όμως συλλογιστήκη την ηλικία του άτυτουναγματάρξης.

—Έινε γέρος, έππε... Τί να τό κάμω, που ντρέπομαι τά γηραιαία του... ‘Αλοιώς θάβλεπε!...

Και θγήκεν από τόν στρατώνω θυμωμένος. ‘Εκεί, στο προάυλιο, συνήτησε τόν ύπιαρχο Μίμη Σπανίδη κι έχαριετίσθη και φιλικά. Μά έ Σπανίδης άντελήθη ότι ο Μουρούζης ήταν άγριμένος.

—Τί έχεις, Γιώργω; τόν ρώτησε.

—Άρσηέ με, φίλε μου... Πάλι τα ίδια έχω με τό διοικητή... Πιαστήκαμε πρωτ-πρωτ.

—Μή τόν συνερίζεσαι. Έινε γέρο-παράξενος...

—Ακριθώς γιατί έινε γέρος δέν τόν παρεξήγησα.

—Αν μάθαινε και τά χθεσινά μας, τότε δέν ξέρω που θάστανε ή παραξενιά του...

—‘Αλήθεια! έππεν ο Μουρούζης, και ο θυμός του διαλύθηκε, μόλις θυμήθηκε τό φούρναρη. Στη στιγμή, η μορφή του άλλαξε και άρχισε να γελά με την καρδιά του.

‘Οχι μονάχα έγλεντούσε με τους ύπαξιωματικούς και με τους στρατιώτες του ο Μουρούζης, μά τους βοηθούσε κι έφορνιζε γι' αυτούς σάν πατέρας τους. ‘Όπως ήταν άναθός και γενναίος άδωρος σ' όλους τους άδύνατους και φτωγούς, έτσι ήταν και στους στρατιώτες του. ‘Η άγάπη του προς τους στρατιώτες του είχε γίνει παροιμιώδης...

‘Ενα θράδυ, ενώ έκάθητο σ' ένα γαλακτοπωλείο στα Χαυτεία, είδε να πλησιάζη και να κάθηται λίγο πτό πέρα ένας ίππείας. ‘Ο στρατιώτης αυτός ήταν άχρός κ' έφαινετο φτωγός και κουρασμένος. Μπορεί νάταν και κακοδιάθετος.

‘Ο Μουρούζης τό άντελήθη αυτό και άμέσως φώναξε τό γκαρσόνι.

—Νά δώσης ένα καλό γάλα στο στρατιώτη, διάταξε.

Τό γκαρσόνι έπήγε σέ λίγο τό γάλα στο στρατιώτη και του έππε, ότι τό παράγγειλεν ο κύριος Ίλαρχος. ‘Ο δυστυχής ίππείας άνεύωρισε τόν Μουρούζη, τόν ευχαριστήσε κι έδέχθηκε τό γάλα.

‘Ενώ δμως τό έππεν, ο Μουρούζης του έστευλε με τό γκαρσόνι κι ένα κλειστό φάκελλο. ‘Ο ίππείας πόν άνοιξε με περίεργεια και θρήκε μέσα ένα καινούγιο πεντακοσάρικο. Διλαδή ολόκληρη περιουσία. Δέκα χιλιάδες περίπου σημερινές δραχμές!

—Κάποιο λάθος θήκαμε ο κύριος Ίλαρχος, έππε και σηκώθηκε. ‘Επλησίασε στο τραπέζι του Μουρούζη και του έππε:

—Κύριε Ίλαρχε, σάς ευχαριστώ για τό δώρο σας. Μά μήπως έκμάκατε λάθος;

—Γιατί;

—Έινε πολύ μεγάλο δώρο για μένα αυτό...

—Τί ήταν; Πεντακοσάρικο;

—Μάλιστα, κύριε Ίλαρχε... Πεντακοσάρικο... Μιά ολόκληρη περιουσία!...

‘Ο Μουρούζης χαμογέλασε και έρώτησε τόν ίππέα:

—‘Έχεις μητέρα;

—Μάλιστα, κύριε Ίλαρχε. Την έχω κ' έινε άρρωστη και προστατεύω άκόμα και δυο άδελφές άνύπαντες...

Τώρα ο Μουρούζης συγκινήθηκε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η συνέχεια.